

Писмо.

Стои на масата ми писано съсъ моливъ
едно писмо, въ което се okayвамъ,
че съмъ нерадъ, сломенъ и много боленъ.

Това писмо прочитамъ вече осемъ ноци
и въ скромнъ пликъ несмело го поставямъ,
за да го пратя вжщи съ първа поща.

Не знамъ—уви—защо зарана съ друга мисль
пристжпвамъ бледенъ въ пжтя и признавамъ,
че всичко тамъ, което съмъ написалъ—

за бедната квартира съ дъсченъ покривъ,
за грижата, за мойто прежно здраве
заклучено между стенитъ мокри—

не бива никога да стигне предъ очитъ
на майка ми, на моя пастрокъ Павелъ;
не бива никога да го прочитатъ.

И туй писмо расте съ текущитъ седмици
и все така на масата остава
безъ дата, безъ думи, безъ страници.